

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

1er Setembre 1918

(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

SALUTACIÓ

Portats per l'entusiasme patriòtic, un grup de joves nacionalistes hem decidit, malgrat les excepcionals circumstàncies, publicar un periòdic que pugui fer-se ressò dels nostres sentiments.

El nostre propòsit, ben clar i ben concret, és un solament: Venim a fer Pàtria.

Abans que tot, la nostra coral salutació, a tota la premsa catalana i restants periòdics de les diverses nacions de la gran Ibèria, que com nosaltres treballen i lluiten per un mateix ideal; a totes les agrupacions amaraes de saba catalanista a l'ensèms que a les obreres, encara que algunes d'aquestes vulguin desconèixer el fet real de la nacionalitat catalana. I per fi, a tots els catalans, a tota aquesta joventut que té per credo la santa estridència, que no vol sapiguer res d'avinences ni de Espanyes grans i resumeix totes les seves aspiracions amb un sol concepte, amb un sol ideal: Catalunya.

El record del Mestre

EN aquest primer número no hi podia mancar el record del Mestre. Nosaltres, els més modestes, però els més fidels deixebles de la seva doctrina deslliuradora, servem i servarem sempre el consell del plorat Doctor Marí i Julià.

Als joves

La impaciència i la manca d'austeritat han desviada la consciència de molts esperits, que s'havien ofert sincerament per a servidors fidelíssims de la nostra Catalunya. No cal fer-los en un gran reiret. Una persistència bafarada de prematura senectut ha marçit sentiments, expressió d'ardències de joventesa i ha convertit en mesquineses egoistes tota l'exuberància de generositat i de sacrifici que brollava del cor i de l'ànima de tota una generació de joventut qui semblava redemptor i s'ha adreçat al professionalisme polític. I es troba, ara, aqueixa ge-

neració de jovent qui un dia feu estremir al nostre poble amb frisances, de vida nova, abatuda i astorada, perquè li manquen energies i ha perduda l'orientació de la seva vida.

Aqueix jovent propagador de l'idea nova, era un jovent triomfant; el poble renaixia esponerosament i tota l'oligarquia social i política fins aleshores exercida per les colles amorals de la política, se'n venia de pressa daltabaix per la sola acció de la paraula sincera qui semblava llavor de veritat a la consciència catalana. Mes, malgrat que no ho semblés, aquell jovent estava mancat de fòrtit, l'esplet de generositat no era prou intens, ni prou amarat de vida, i la constància en l'acció no era sostinguda per una paciència incommovible, tota ella al servei de l'ideal. I per xò ha passat, que'ls qui avençaven triomfants, deturats amb niarya per les males arts de la política professional, han abdicat i s'han llevat virilitat, convertint-se en retuts, ells qui, ja amb el llaurer al front, avensaven ardidíssims a la davantera de la vida social i política del nostre poble.

Per aquesta causa la política vella fa ara la revifalla de la mort, i els intervenistes del nacionalisme frueixen el seu moment de passatger triomf; i per xò el rosec del remordiment atribula al jovent ben-intencionat, al adonar-se que per feblesa seva, que per censurable ignoscència seva, s'es interrompuda l'ascensió gloriosa de la renaixensa catalana. El bé, jovent, a la fi sempre generós, qui al començament de la vostra joventesa, havéu fruit el goig suprem d'ésser tot cor, de ésser verb propagador de les sinceritats de l'esperit vostre, i d'haver entrat a la plenitud de la vida social essen-ne reformadors, jo vos veig abatuts i concirosos, jo m'adono de que esteu tocats d'escepticisme, jo reparo que sou ja vells, vosaltres que havieu de servir joventut per tota la vida vostra. Vos heu cregut, perquè enganyosés sireneç vos ho han dit, que és pecat ésser irreducible; els vostres sentiments havéu consentit que s desviessin perquè vos han fet malentendre que no era generosa la vostra acció intensament catalana; vos haveu adherit a les fórmules mentideres d'un progrés negatiu i opressor, vosaltres qui laboraveu per la positiva deslliuransa política i social dels homes; per a perdre l'entiment vostre en el laberinte de la farsa política, vos han ofert cada dia, una nova orientació i una nova fórmula; i ara vos trobéu que ja no ho sou triomfadors joves i ardids; vos trobéu sense acció ni influència social i seguint amb docilitat i d'esma, als fracassats de la política que s'han apoderat de sentiments i d'idees vostres i vos han deixat per a que les propaguessiu i vos desacreditessin, totes les velles fórmules, tots els conceptuallismes, tots els odis de sectari, totes les abstractes adoracions, tota la degenerada fraseologia i, per a dir-ho, d'un cop, tota la repugnanta carcassa de la política d'ofici, que vosaltres per a bé del poble, individu i col·lectivitat, tenieu ja casi col-

gada deu pams sota terra, per a que per un mai més tingués acció a la nostra societat catalana. Mes ja ho veiéu: la feblesa, lo inactual, lo oposat a les realitats de la vida, sols determina impotència i no guanya ni un cor, ni convens un esperit. Jo vull preguntar-vos, a tots els joves qui havéu caigut en renunciament: ¿què havéu fet? ¿què feu? Que no respongui l'ara de la vostra vida; que contesti lo que en vosaltres resta dels vostres bells temps de propagadors de l'ideal. L'ara de la vida vostra respondria amb desacert, perquè l'ara de senectut vos fa suposar que l'idealisme, és quelcòm ridícol; lo que romàn en vosaltres dels bons temps vostres, no vos deixarà contestar, perquè vos farà sentir en les pregoneses de l'esperit, vostre avergonyiment de sentir-vos subjugats per la decrepitut prematura.

Jo vull dir-vos que l'ideal dels joves és superior als arranjaments utilitaristes dels vells; jo vull dir-vos que l'ideal és constant en l'humanitat i que les barrabassades de la senectut, per infecondes i fins per perturbadores, s'esvaeixen i no deixen rastre en la consciència de l'home, ni en les orientacions de la col·lectivitat. Els joves, són els reformadors; els vells, els residus impotents de les accions qui han sigut triomfants. Vosaltres, joves, encara vos havéu inclòs en els vells; mes podéu i devéu tornar a la joventut, a l'ideal, a la sinceritat, a la generositat, a l'acció positiva de refer la nostra vida catalana.

Ben a la vora vostra ja surfen veus sinceres que ho diuen: — prou política, que n'hem fet massa; — altres qui sols coneixen el nostre problema en les abstraccions subjectives llurs, i no en la realitat de la vida, ian bon punt s'han acostat a n'aqueixa realitat fan afirmacions oposades a tot lo abans propagat.

La reacció vers la salut del nostre renaixer és començada, i serà del poble estant que pujarà als seus representants la força instintiva que obligarà a laborar per l'enfortiment de la vida nostra.

S'han passades hores ben atribulades, i, vull dir-ho, jo n'he passades de ben crudels. Maf m'ha deixat, però, la seguretat de que tot tornaria al seu camí natural, ni la paciència per a esperar i per a sofrir resignadament l'anar-sen d'esperits estimadíssims. Per xò, jo no he sentida l'acció d'envelliment que per arreu m'envoltava i segueixo fidelíssim a l'ideal de tota la meua vida, no per a vanar-me de conseguint, que abans que la virtut defectuosa de la consegüència, hi ha el bé del poble; no m'he apartat de l'ideal perquè és el meu ideal de vida i de joventut, perquè és ideal de sentiment i de convicció; perquè és ideal que esdevé de la ponderació científica de la realitat, tant en el sentit concret de la nostra terra catalana, com en el sentit general humà per a el deslliurament del individu. Per xò, ara arriben per a mí les hores aconortadores; ara tot retorna a l'ideal i cal que, amb bell gest, hi retornéu vosaltres els joves que